

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr.
V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXI.

V Ljubljani 8. sušca 1878.

List 10.

Sv. Križev pot,

kakor ga navadno v Rimu molijo.

I. Postaja (štacijon).

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.
Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

Jezus je k smerti obsojen.

O Jezus! po tej krivični sodbi, katero sem s svojimi grehi že tolikrat podpisal, me reši sodbe večne smerti, katero sem že tolikrat zaslužil. Oče naš. Češena si Marija.

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visokočastitem Zakramentu sv. Rešnjega Telesa.
Odg. Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.

II. Postaja.

Molimo te itd.
Ker si s svojim itd.

Jezus križ na-se vzame.

O Jezus! ki si voljno težki križ na-se vzel, kterega sem ti jaz s svojimi grehi pripravil; daj, da spoznam njih velikost, ter jih objokujem ves čas svojega življenja. Oče naš. Češena si Marija.

Hvaljeno in češeno itd.
Križani Gospod itd.

III. Postaja.

Molimo te itd.
Ker si s svojim itd.

Jezus pervikrat pade pod križem.

Teža mojih prevelikih grehov, o Jezus, te je pod križem na tla poterla. Merzi se mi nad grehi ter jih sovražim; odpusti mi, te prosim, in s pomočjo tvoje milosti nočem nič več grešiti. Oče naš. Češena si Marija.

Hvaljeno in češeno itd.
Križani Gospod itd.

IV. Postaja.

Molimo te itd.
Ker si itd.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

O prežalostni Jezus! O prežalostna Mati! Ako sem vama do zdaj toliko žalost delal s svojimi grehi, se to v prihodnjich nič več ne smé zgoditi. Z vajino pomočjo vaji hočem ljubiti, in vama zvest biti do smerti. Oče naš. Češena si Marija.

Hvaljeno in češeno itd.
Križani Gospod itd.

V. Postaja.

Molimo te itd.
Ker si itd.

Simon iz Cirenne pomaga Jezusu križ nesti.

O Jezus! kako srečen je Simon, da ti zamore pomagati križ nesti! Kako srečen bi bil pa tudi jaz, ako bi odslej ti pomagal križ nositi s poterpežljivostjo v vaem, kar koli me zadene. Oče naš. Češena si Marija.
Hvaljeno in češeno itd.
Križani Gospod itd.

VI. Postaja.

Molimo te itd.
Ker si itd.

Jezus sprejme od Veronike potni pert.

O Jezus! ki si se tolikanj ponižal, svoj presveti obraz vtisniti Veroniki v potno ruto, vtisni globoko tudi v mojo dušo spomin svojega britkega terpljenja in grenke smerti. Oče naš. Češena si Marija.

Hvaljeno in češeno itd.
Križani Gospod itd.

VII. Postaja.

Molimo te itd.
Ker si itd.

Jezus v drugič pade pod križem.

Moji večkrat storjeni grehi so krivi, da Ti, o preljubeznjivi Jezus že spet padaš pod križem. Daj mi pomoč, da se ne povernem spet v greh. Oče naš. Češena si Marija.

Hvaljeno in češeno itd.
Križani Gospod itd.

VIII. Postaja.

Molimo te itd.
Ker si itd.

Jezus tolaži Jeruzalemske žené.

Ti, o Jezus, tolažiš žené Jeruzalemske, ki žalujejo nad tvojim terpljenjem. Tolaži tudi mojo dušo s svojim usmiljenjem, v kterega zaupam in si ga hočem v prid obračati. Oče naš. Češena si Marija.

Hvaljeno in češeno itd.
Križani Gospod itd.

IX. Postaja.

Molimo te itd.
Ker si itd.

Jezus v tretjič pade pod križem.

Od prevelikega terpljenja, ki si ga že prestal, o Jezus, v tretjič padeš pod težkim križem. Stori, da se nič več v greh ne povernem. Moj Jezus, rajši umerjem, kakor da pa spet grešim. Oče naš. Češena si Marija.

Hvaljeno in češeno itd.

Križani Gospod itd.

X. Postaja.

Molimo te itd.

Ker si itd.

Jezusa slečejo ter mu kisa in žolča piti dajo.

O Jezus, ki so te slekli in ti kisa in žolča piti dali, reši me vendar vsega nagnjenja do časnih reči in stori, da vse zaničujem, kar je posvetnega, ali kar me v greh napeljuje. Oče naš. Češena si Marija.

Hvaljeno in češeno itd.

Križani Gospod itd.

XI. Postaja.

Molimo te itd.

Ker si itd.

Jezusa na križ pribijajo.

Po tistih grozovitih bolečinah, ktere si občutil, ko so tvoje svete roke in noge z žebli prebodli, stori, o Jezus, da svoje meso neprenehoma križam s keršanskim satajevanjem. Oče naš. Češena si Marija.

Hvaljeno in češeno itd.

Križani Gospod itd.

XII. Postaja.

Molimo te itd.

Ker si itd.

Jezus umerje na križu.

O Jezus! ki si na križu umerl po tem, ko si tri ure v naj britkejših smertnih težavah na njem visel, daj mi, da pred umerjem, kakor da bi še kdaj grešil. In ako moramo še živeti, naj živim, da tebe ljubim in tebi služim. Oče naš. Češena si Marija.

Hvaljeno in češeno itd.

Križani Gospod itd.

XIII. Postaja.

Molimo te itd.

Ker si itd.

Jezusa njegovi deviški Materi v naročje položé.

O prežalostna Mati! kako je bilo pač z britkostmi napolnjeno tvoje Serce, ko si svojega ljubega Jezusa mertvega v naročji imela. O sprosi mi milost, da greh sovražim, ki je bil kriv njegove smerti in tvojih britkost, da spokorno živim in v tvojem naročji sveto umerjem. Oče naš. Češena si Marija.

Hvaljeno in češeno itd.

Križani Gospod itd.

XIV. Postaja.

Molimo te itd.

Ker si itd.

Jezusa v grob položé.

O Jezus vsemu hočem odmréti in le v tebi živeti. Dokler mi je še tu živeti, hočem le v tebi in s teboj živeti, da enkrat v nebesih v tebi večno živim, ter tam-kaj sad tvojega britkega terpljenja in tvoje smerti večno uživam. Oče naš. Češena si Marija.

Hvaljeno in češeno itd.

Križani Gospod itd.

Opomba.

Preberi, keršanska duša, kar je od sv. križevega pota pisanega v bukvah „Odpustki“, spisal P. Sajović, od strani 160 - 172.

Vse k večji časti Božji.

—c.

Kronanje novega papeža Leona XIII.

LaeterIs, eXVLtaqVe RoMa!
Leo aDVenIt PeCCI.

P. B.

Pripravljalo se je že v šen-peterski cerkvi, da bi bili sv. Oče preteklo nedeljo, 3. sušca, očitno in slovesno kronani. Previdili so pa novi papež neštivilne množice, ki so se imele zbirati pri sv. Petru in tam v okrogu, bali se kake nesreče; torej so odjenjali od vsih velikih slovesnosti in tudi od tega, da bi dali o tisti priliki blagoslov z notranjega pomolja št.-peterske cerkve, in dali so se preteklo nedeljo kronati v Sikstinski papeževi kapeli bolj na tihem.

Postavimo naj pa tukaj kratek popis, kako se navadno godi kronanje novo-izvoljenega papeža.

Ako novi papež še ni škof, ga na prvo posvetijo škofa, in potlej kronajo. Kronanje je navadno precej naslednjo nedeljo v šentpeterski cerkvi. V ta namen papeža nesejo na častitem sedežu (sedia gestatoria) pred vélike vrata. Med potjo se poje: „Ti si Peter“. Ondi papež stopijo s sedeža in sedejo na prestol, ki je tam postavljen, eden kardinalov ima kratek govor in duhovstvo opravi poklanjanje. Papeža dalje nesejo v cerkev do altarja, kjer je sv. Rešnje Telo izpostavljeno, pred katerim papež molijo in gredó dalje v kapelo sv. Gregorija. Papež ljudstvo blagoslové, med molitvami se oblečejo v mašno opravo, in obernejo se k velikemu altarju. Na ti poti obrednik zažgè malo prediva in pravi: „Sveti Oče! Tako mine vsa posvetna čast!“ Ta pomenljivi in pretresljivi obred se ponavlja še dvakrat.

Prične se velika maša in po maši kronanje. To se po poprešnji procesiji godi pred velikim altarjem. Papež sedé na tronu, drugi kardinal-dijakon jim vzame mitro z glave in namesto nje jim kardinal-dekan in prvi kardinal-dijakon posadita na glavo tijaro, rekoč: „Sprejmi s tremi kronami ozališano tijaro in vedi, da si oče knezov in kraljev, vodnik vesoljnega sveta, na zemlji namestnik našega Zveličarja Jezusa Kristusa, kteremu je čast in hvala od vekomaj do vekomaj. Amen!“

Papež zdaj dajo apostoljaki blagoslov, naznanijo še popolnoma odpustek, stopijo s trona in nesejo jih na sedežu v parlamentno sobano šentpeterske cerkve, ter odlože papeško cerkveno opravo.

Kronani so bili papež preteklo nedeljo, 3. sušca, zato, ker 2. sušca je bila obletnica njih rojstnega dneva. Bog ohrani veliko lét Leona XIII in daj jim doseči vse, kar so želeli njih prednik, veliki Pij IX!

Pozdrav svetemu Očetu Leonu XIII.

Sprejmi keršanskih serc zagotovilo,
Sinovske vdanosti, ljubezni vroče,
Naslednik Pija — Leon sveti Oče,
Sprejmi priserčno naše pozdravilo!

Leon veliki smagal je Atilo,
Pohlevno vkrotil trume ropajoče;
Bog daj, da tudi Tebi bo mogoče,
Vkrotiti Cerkev stiskajočo silo!

Častito, slavno naj tijara diči
Premnoga leta Tebi jasno čelo,
Dviguj visoko prapor svoj — razpelo!

Naj se nad Tabo vaelej rék resniči,
Kot „Križ od križa“ Piju, dobo celo, —
Da „Lumen“ vsemu svetu si „de coelo! *)

Na grobu Pija IX.

(Dalje.)

Strahú niso poznali Pij IX nikakoršnega. Ako so čuli o preganjanji katoličanov v kaki deželi, govorili so glasno vladarjem, naj se ne vtikajo v sv. katoliško vero; klicali so mogočnikom, naj dajo škofom prostost učiti vero Jezusovo. V takih rečeh so bili Pij IX neustrašljivi in niso odstopili ne za betvo. Kakor se tema in svitloba ne more zediniti, ne laž in resnica, krivica in pravica sprijazniti: tako ni sprave med nejevero in med vero.

Ako je Cerkev namestnica Božja, tega ni sprejela od ljudi; ni sprejela od kaknega zemeljskega kralja naloge, kaj naj uči in kaj ne. Takrat ne smé trepetati pred zemeljskimi mogočniki, zakaj ona je delo Božje, ki je močnejši od vsakega stvarjenega bitja. Voditi je nima zemeljska modrost, temuč vera v vsemogočnega in pravičnega Boga! — Tako so ravnali Pij IX proti Viktor-Emanuelu, proti Napoleonu III, tako proti oblegalcem Rima, tako celó kot jetnik v Vatikanu! Kar se pa tiče nasledkov za nje in za Cerkev, izročali so vse to zaupljivo v roke Njega, kateri je Cerkev vstanovil in kateri jim je to oblast izročil. Poslancu nekega kralja kažejo tje na križ ter mu govoré: „Tukaj je moje upanje.“

Kdo bi si mogel poglavarja prave Cerkve Božje inako (drugač) misliti? Kje na zemlji še nahajamo glavarja, bodi si kterege koli veroizpovedanja, ki bi imel to lastnost? — Zares, tukaj sveti zopet svetilo mesta Božjega na gori; — če tukaj ni večne resnice, je nikjer ni!

Kdo pa je to samosvest kedaj krepkeje pokazal, kakor Pij IX? — Cela versta ljudi, celó kralji so stopali pred njega in mu rekali: „To, kar ti učiš, ni več primérno našemu veku; prenehaj s tem; če ne, napovemo vojsko tebi in tvojemu nauku!“ Silni vihar po Cerkvi sovražnih česnikih, bukvah in skupšinah vzdigoval se je zoper njega, da so se celó verniki bali. — Pij IX stali so mirni in brez strahú pred njimi ter so z neupogljivo serčnostjo govorili: „Non possumus!“ — Ne morem tako ravnati. Tako je Sin Božji pred 18 stoletji učil; to moram tudi jaz kot njegov namestnik učiti. Jaz lahko vse zgubim, celó življenje zamorem dati, ali večne resnice ne morem izdati. Kakor skušen zdravnik ne prizanaša bolniku ter si prizadeva mu bolezen pregnati iz telesa z vročino in zimo, celó s strupom in železom; tako tudi naš Pij niso prizanašali laži in prevari, ki se je vcepila v človeštvo in je njegova bolezen.

Tako mora ravnati prava Cerkev, ki je od Boga v to postavljena, da nji razodeto vero brani, človeštvu od roda do roda izročuje, da to kot nasprotje z božjim razodenjem razglasuje vse tisto, kar kot tako spoznáva. Zares, prav katoliška Cerkev ima to veliko lastnost, da zamore nauke kot krive zavreči, ker za gotovo vé, kaj je resnica, zakaj ona je to lastnost sprejela od Boga, kateri jo na pravem potu vzdržuje.

To nalogo sv. Cerkve so Pij IX vestno opravljali. Vkljub vaim viharjem, ki so se nad njé vzdigovali, bili so si popolnoma svesti, da oni kot poglavar prave Cerkve Božje imajo dolžnost zašlemu svetu kazati pot resnice, in da jih bo Bog enkrat na odgovor klical, ako bi zdaj z resnico za bregom tičali, — zdaj ko se svet grozi, da bo ugasnil luč resnice.

Mi v svoji sveti Cerkvi priznavamo samo enega poglavarja, imamo povsod tiste zapovedi in cerkvene pobožnosti. Če smo pri maši v Rimu ali v naj zakotnejši vasici, — ni nikakoršnega razločka. Katekizem, ki so ga otroci danes učijo, je bistveno tisti, kakor so ga razlagali apostoli, sv. Ciril Jeruzalemski, sv. Gregorij Nazijanski in drugi pred veliko sto leti.

Ravno tisti nauk razlaga se pri katoličanih že več sto lét po Ameriki, Aziji, Afriki in Avstraliji enako kakor v Evropi; pri katoličanih na Ruskem tako kakor pri katoliških kristjanih na Turškem; razlaga ga papež v Rimu tako kakor misijonar na Kitajskem; razlaga ga škof enako kakor naj mlajši mašnik. Molitve, ki se molijo pri pogrebu v Rimu, molijo se enako kakor pri nas. Z eno besedo: pri katoliških kristjanih je v verskih rečeh edinstvo. Bilo je 262 papežev, — ne eden ni od vere odpadel. Med njimi štejemo 46 mučencev; okoli sto jih je svetnikov, ki so nam s svojim življenjem zapustili zgled, kako moramo Boga ljubiti čez vse in bližnjega kakor same sebe.

Tako stoji katoliška Cerkev v sredi med narodi kakor mesto na gori; daleč okrog se razprostirajo žarki onih lastnost, ktere mora imeti prava Cerkev Božja. Kdor resnico išče in je prepričan, da Bog človeka ne more pustiti brez prduka o namenu in o sredstvih ta namen doseči; ta mora, ako Cerkev dobro pregleda, zaklicati: zares, tukaj je glas Božji!

Da je Cerkev, katero so Pij IX vladali, prava Cerkev Kristusova, poterjuje nam Bog še na poseben način. Pri ranjkem papežu nahajamo nekako podobnost z vstanovnikom sv. Cerkve. Ali ne vidimo pri Piju IX Pilata, kateri ga je izdal vsled malodušnosti (iz strahú) in samopridnosti? Juda, t. j. odpadlega apostola, ki ga je njegovim sovražnikom izdal? Ali nismo slišali krivih tožb, zaničevanja, ugrabljenja? Ali nismo čuli iz Pijevih ust besed Gospodovih: „Oče odpusti jim!“ in: „Žejen sem“ zveličanja njihovih duš?

Vladanje Pija IX dalje jasno priča, da je Bog s katoliško Cerkvijo. Njeni misijoni med neverniki in divjaki cvetó in se razširjajo po vsih delih svetá; kri mučencev je še dan danes seme kristjanov. Pod Pijem IX je bilo povzdignjenih 24 škofij v nadškofije; na novo je bilo vstanovljenih 5 nadškofij in 130 škofij, 3 apostolske delegacije (poslaništva) 33 apostolskih namestništev (vikarijatov) in 15 apostolskih prefektur. Očitno je, da preganjavci Kristusove Cerkve mečejo bob ob steno. Ta bob se spreminja v debele skale, ki padajo s silovito težo njim na glave!

Kakor poprej nikdar, budila se je pod Pijem IX med ljudmi katoliška vera. Brez števila katoliškin družtev je nastalo po vsih deželah. Pij IX obnavljali so svojo Cerkev in se lahko stavijo v eno versto z naj večimi papeži: z Inocencijem III, sv. Gregorijem VII, Pijem V. Bili so Pij IX še več: oni niso bili samo značajan vladar, — bili so pravi oče, kterege veselje je bilo bivati pri svojih otrocih.

(Konec prih.)

Dva bira kralja.

V mescu dni sta umerla v Rimu dva kralja, — Viktor Emanuel Poštenović (Galantuomu), in Pij IX,

*) „Lumen de coelo“ je „luč z neba, z nebés, nebeška“.

papež-kralj. Kakor noč in dan je bilo različno njuno življenje, pa močno različna tudi njuna smert in njun pogreb. — Viktor je postal tako imenovan „laški kralj“ z bajoneti in je z njih močjo ljudstvo vladal; Pij IX so postali papež-kralj po milosti Božji in z navdajo sv. Duha. — Viktor je sv. Cerkev zatiral, njeno premoženje grabil, razdeval samostane, ki so bili lačnim in ubogim jedilnice in zakladnice; — Pij IX so pravo Cerkev po vsem svetu razširjali, povsod nove škofije ustanovljali, reveže podpirali, bili so že kot priprost duhoven sirotam pravi oče (zlasti v napravi „Tatta Giovanni“): Pij IX so bili zares „Pij“, to je po našem jeziku „Milostni“, „Dobrotni“. Podobni so bili sv. Lavrenciju, ki je zaklade od njega zahtevajočemu poganskemu cesarju pripeljal reveže, rekoč: „To so moji zakladi“. Tako so zapustili tudi Pij revežem 300 tisoč lir; pristojno je toraj, da bodo po smerti počivali pri sv. Lorencu, ktere ga zgled v ljubezni do ubogih so tako sijajno posnemali. — Kralj Poštenovič ni živel primérno svojemu priimku, pa tudi umerl ne primérno odveč. Prosil je sicer na smertni postelji sv. Očeta odveze, pa njegovemu „velikemu kesanju“ ni nasledovalo zadostenje: Kaj se vendar pravi to: Žal mi je, da sem sv. Očetu storil krivico, ako se pa ne poravná ta krivica? Nič ni bilo ne ališati, ne viditi, da bi bil on, ki je po tujem segel, se odpovedal ugrabljenemu, ali da bi bil svojemu sinu naložil povračilo in vernitev v Piemont; temuž ležal je s svojo obteženo vestjo v sredi čudnih prijatlov, ki so papeževga pooblastenca odvrčevali, boječi se, da bi kralj ne apregovoril kaj o povračilu, tako da so mu še le zadnje trenutke pred smertjo dovolili vstop pred kralja, ko se je ta že boril s smertjo; — Pij IX so bili en sam dan smertno bolni, ta edini dan jim je zadostoval, da so srečno umerli, ker so se celo življenje na smert pripravljali. Nobenemu niso storili, krivice, nobenega ne razžalili: toraj tudi ni bilo treba nikomur povračevati krivic, ne koga odpušnja prositi. Vse njih življenje je bilo prijeten dub lepih čednost, toraj se niso zbirali kaki masonski prijatli okoli njih, ampak kardinali in drugi bogoljubni gospodje so obdajali njih posteljo, nevidno so jim pa gotovo na strani angeli bili in Marija, njih kraljica.

Oba kralja imata tudi že naslednika; Pij imajo Leona XIII, Viktor pa Humberta, ki pa sam — še tako mlad — boleha. Po Pijevi smerti so plakali vsi katoličani, ter so „miserere“ in druge žalnice prepevali; novemu kralju-papežu, Leonu, je ves katoliški svet čestital in veseli „Te Deum“ pel. Pri Viktorjevi smerti so katoličani le to želeli, da bi se bil z Bogom spravil s tim, da bi bil tudi Cerkvi in papežu storjeno krivice popravi, sicer pa niso žalovali po njem. — Pri zasedanju prestola novega kralja Humberta pa so katoličani žalostni, ker vse znamenja kažejo, da storjenih krivic Cerkvi ne bo popravljal. Res je, da so nekteri žalovali pri Viktorjevi smerti, pa to žalovanje je bilo več del le vradno zapovedano; tudi so mnogi čestitali Humbertu le bolj vradno.

Sijajen je bil pogreb in grob Viktorjev, za kar se je nad 220.000 lir odmenilo; žalovali so tudi nekteri dobri katoličani, pa ne toliko po kralju, temuž ker ta denar se mora spravljati iz silno povišanih, celó na mlinsko žito djanih davkov in iz premoženja, ki je po sili uzeto cerkvam in samostanom, ter tudi s premoženjem, s katerim se je poprej toliko revežev nasitovalo. — Pij IX so pa zapovedali, da stroški njih groba ne smejo presegati 400 škudov, blizo 2000 lir.

Zato, ker so Pij IX tako lepo usmiljeno z ljudmi delali v življenji, jih pa nekteri nevredni petolizci in težaki framasenov še po smerti objedajo ter jih še v grobu ne pusté pri miru. Smemo še omeniti, da mnogi

neprijatli papeža in Cerkve po vsem svetu, kot poprej s Pijevimi, zdaj pa z Leonovimi podobami teržujejo in dobičke delajo. V tem pa so jim dobri papeži!

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kerianstra.

4. Adelina.

Zdaj pride na versto kaj mično življenje ljubeznjive deklice, ki je le 15 lét živela, pa si v tem kratkem času zaslužila prekrasen venec pri Bogu. Živela je na Francoskem. V popisu njenega življenja beremo le kerstno ime, a kako se piše, to ni povedano, beržkone zaradi sorodnikov, ker še mnogi živé.

Rojena je bila 25. sušca 1838 in pri kerstu je dobila ime Marija Adelina. Njen rojstni dan je bil tedaj Marijin praznik, in ob Marijnem prazniku so se veršili tudi drugi naj imenitniši dogodki njenega kratkega življenja, kakor bi to hotelo pomeniti, kolika ljubljena Matera Božje je bila Adelina.

Starši, posebno njena pobožna mati, so Adelinico zelo radi imeli. Bila je pa tudi vredna naj priserčniše matrne ljubezni. Že precej v prvi nježni mladosti bila je nenavadno krotka, mirna in dobroserčna, kakor bi ji bilo že vse to prirojeno. Zgodaj je pokazala veselje za delo in učenje, in pri vsem je razodevala redko razumnost. Še le pet let stara, je nekega dne v kotu sedé vsa zamaknjena nekaj resnobno premišljevala. Oče to viditi, jo vprašajo: „Kaj ti je, dete moje, da si tako žalostna?“ Nedolžnost odgovori: „Papá, na svoje grehe mislim!“

V osmem letu nevarno zbolí. Vendar jo ljubi Bog še ohrani, ker volja Njegova je bila, naj delj časa živi, da vsim mladim deklicam zapusti izgled Bogú in ljudém prijetnega vedenja. Po hudi bolezni je opešala in gre v drugi kraj k svoji dobri teti, da bi tam popolnoma okrevala. Med tem izvé, da so ji doma mati vsled trudpne čuvanja in prevelikih skerbi zastran njene bolezni tudi tako zelo zboleli, da so že v cerkvi očitno za nje molili. Tedaj začne tako priserčno pobožno moliti za bolno mater, da je teta, ki je bila priča stano vitne otročje molitve materi pozneje rekla: „Le molitvi svoje Adeline se imaš zahvaliti, da si ozdravela.“ Še potlej, ko so že mati okrevali, ne preneha moliti. Zvečer pred odhodom s tetinega doma je naenkrat zmanjka. Povsod je iščejo. Slednjič jo najdejo v vaški cerkvi, kjer je zopet molila za svojo ljubo mamo.

Ker je že zgodaj razodevala tako lepe zmožnosti, namenili so se starši zaradi zanesljive izreje dati jo v nunski samostan. Vender precej še ne. Préd se je imela izučiti njena starejša sestra. Tega je Adelina tako vesela, da komaj pričakuje dneva, ko bo smela iti tudi sama v nunsko šolo.

Ta čas pa doma vedno več veselje dela svojim staršem. Vselej vestno vboga; nikdar se ne zlaže; natančno vselej obmoli svoje molitve, ter tiho, mirno in veselo opravlja svoje otročje dolžnosti.

Vendar prava čednost ni nikomur prirojena; mora se še le pridobiti — priboriti. Tudi pri tej tako blagi deklici se je sem ter tje pripetila kaka napačica, ktere pa modra mati niso vselej prizanesli brez kazni, če je bila še tako majhna. Pri taki priložnosti so jo djali v malo sobico. Tu je vedno molila, da je čas kazni pretek. In ko so prišli ji napovedat konec kazni, našli so jo na kolenih s sklenjenimi rokami — v molitvi.

Nekega dne gredo mati obiskat njeno sestro, ki je bila v samostanski šoli v mestu Auxerre-u (Oksér). Mati in hči se posvetujeta, kaj bi kupile Adelinici, da

bi jo bolj razveselile. Slednjič se odločite in kupite lep križec (britko martro). Ko domu pridši mati izroči darilo v roke dobremu otroku, vesolja zarudi, častljivo poljubljuje podobo Zveličarjevo, vsede se ž njo v kotiček pri oknu in si jo položi v naročje, pa v enomer gleda vanjo. Starši jo na tihem opazujejo in vidijo, kako nepremakljivo gleda Križanega, — debele solze ji kapljajo raz lica na znamenje odrešenja. Vprašajo jo, zakaj se joka. Noče precej odgovoriti; ko pa pomisli, da bi se pregrešila zoper starše, ko bi terdovratno molčala, se premaga in pravi: „Jokam se zato, ker mislim, da je bilo pač velike hudobije treba, da so ljubega Boga umorili!“ — Ne moremo skor drugač soditi, kakor da se je hotel mili Jezus poslužiti tega maternega darila, da je zanetil v otročjem srcu plamečo pobožnost, ki jo je ves čas imela do britkega terpljenja Gospodovega.

(Dalje nasl.)

Ples.

(Konec.)

Morebiti kdo poreče: „Do mene ples nima posebne moči; mene ne miče v greh.“ Take besede razodevajo krive zapopadke o čistosti, so prazen izgovor, s katerim naj bolj sprideni ljudje svojo nečistost prikrivajo in zagovarjajo. Ali kdo si vender ti, ki tako govoriš? Ali imaš drugačno naturo kakor drugi ljudje? Ali imaš angelsko čednost? — Pa kako se strinja tvoja angelska ljubezen z ljubeznijo do plesa? Kako se razlaga vse, kar se v tebi godi pri plesu in po plesu? Ali hočeš s tem reči, da je tvoja sramožljivost že opešala ali od tebe zginila? — Ples sicer ni vsim enako nevaren, ali skušnja vendar uči, da jih je malo v mladosti pri plesu ostalo čistih; torej bodeš tudi ti skor gotovo pri plesu ranjen, morebiti ne na enkrat, temuč polagoma; če ne na plesiši, pa valed plesa.

Če je ples res komu bližnja priložnost v greh, t. j., če kdo večidel greši pri plesu (če tudi samo po notranje, v mislih, željah), bodi si pri plesu samem zaradi obleke, ter mu je ples vzrok smertnega greha, temu je ples kot bližnja priložnost k grehu pod smertnim grehom prepovedan, in noben spovednik takemu ne more dati veljavne odveze, ako mu zanealljivo (t. j. tako, da se spovednik po pameti sme na to zanašati) ne obljubi ogibati se te bližnje priložnosti, t. j., plesa. To je razločen nauk sv. katoliške Cerkve.

Če pa ples komu ni ravno bližnja priložnost, temuč samo nevarnost v greh, je ta po vesti zavezan rabiti primérne pripomočke, da nevarnost odpravi ali se je obvaruje. Te pripomočke nasvetuje sv. Frančišek Saleški, ta tako prizanealjivi duhovni učenik, kterege je milost Božja, kakor se zdí, dala za kažipota takim, ki med svetom živé. Ta svetnik primérja ples gobam in pravi:

„Ako moraš gobe jesti, skerbi za to, da so dobro pripravljene: prav tako, ako se iz kterege koli vzroka ne moreš lahko ogniti plesa, oskerbi se dobro, da bo tvoj ples spodobno vravnan, namreč z ozirom na pravno spodobnost, dostojnost in dober namen.“ „Zakaj“, pravi tudi veliki duhovni učenik sv. Alfonz Ligvoriski, „pleši so hudobni, ako se pleše s hudobnega namena, ali v nevarnosti meseno poželenje zbuditi v sebi ali v drugih, ali ako se pleše zaradi ktere koli hudobne okolišine.“

Sv. Frančišek Saleški nasvetuje te-le premišljevanja, da te ne rani ples:

1. Pomisli, koliko duš v peklu gorí zavoljo grehov, ki so jih storile pri plesu ali valed plesa.

2. Pomisli, kadar hočeš iti na ples, da med tem časom se bo veliko redovnikov in drugih pobožnih duš

v Bogu razveseljevalo, mu bodo hvalo peli in bodo njegovo ljubeznjivost premišljevali. Koliko bolje bodo ti svoj čas obrnili, kakor ti, če gres plesat.

3. Pomisli, da jih bo med tvojim plesom veliko v grozovitem smertnem strahu umiralo, veliko tisoč jih bo terpelo silne bolečine in ne bodo med tem časom našli naj manjšega pokoja: Ali se ti nič ne smilijo. Ali ne misliš na to, da boš tudi ti nekda zdihoval, ko bodo drugi plesali, kakor ti zdaj?

4. Pomisli, da te pri plesu vidi Odrešenik, blažena Devica Marija, angeli in svetniki. Oh, kako si jim zopern, ko te vidijo tako vnetega za to nečimurno veselje!

5. Pomisli, da si z vsakim trenutkom bližej smerti. Pomisli, kako se ti smert posmehuje in te vabi seboj plesati, — takrat bo slišati le tvoje in tvojih sorodnikov zdihovalje namesto godbe, — prestopil se boš samo enkrat iz življenja v večnost. Zares, ta ples je v resnici kratkočasen, tu mine čas za vaelej, ker v trenutku boš prestopil iz časa v večnost, v večno veselje ali pa v večno terpljenje.

Te premišljevanja nasvetuje sv. Frančišek Saleški, prišavlja pa, da kjer je strah Božji v srcu, bo ta navdajal še veliko močnejše premišljevanja. (Dosenbach, Maria Vorbild der Jugend.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane, 6. sušca. (Zakaj se 3. Oče Leon XIII niso dali očitno in slovesno kronati? Žabična bolezen.) Napovedovalo se je, da novi papež Leon XIII bodo slovesno kronani v cerkvi sv. Petra v Rimu. Delale so se k temu že mnoge priprave; neutegoma pa se je naznanilo, da kronanje se bo zgodilo samo natihoma v Sikatinski kapeli. Tako je tudi res bilo v nedeljo. Pričujoči so bili: Papežovo dvorstvo, prelati, poslanca tujih držav in drugi. Obredi so bili navadni, kakor se godijo pri kronanji. (Gl. drugi spis današnjega lista). Začetek je bil o 1/2 10 in konec ob 1/4 2.

Zakaj so sv. Oče opustili očitne slovesnosti, pojasnjuje „Unità“ 5. t. m. Pravi, da minister Crispi je mušje, prav hudo mušje volje: na prvo ves sklenljiv in spoštljiv za Vatikan; danes pa so razdaja vse razmere, Crispi je ves mračen. Reklo se je, da kronanje bode 3. sušca v dvorani ob notranjem pomolji vatikanskem; vse je bilo v pričakovanji, ves Rim je tega prav goreče želel. Pred dvema dnevoma pa se je v Vatikanu od strani notranjskega ministerstva naznanilo, da samo z navadnimi pomočki se ne more zagotoviti očitni mir med slovesnimi opravili pri sv. Petru, da pa minister Crispi odrekne izredne moči v ta namen, ker papež Leon XIII svojega povzdignjenja na papeški prestol ni naznanil Njegovi ekscelenciji (ministeraki).

To je toliko, kakor bi rekel: Mi bomo odklenili potepinstvo (la canaglia) da bode zbudilo vriš v stolnici, in pri prvem skipenji bomo v zapor gnali ude katoliških družb. — Opustila se je toraj misel na slovesno kronanje. In to so vam „zagotovila“: kadar je naj bolj treba zagotovila, ga pa nikjer več ni; dosti je, malo mušje volje Njegove ekscelencije, pa vse zagotovila gredo po vodi!

Ako bi papež imeli svoje časno posestvo in svoje vojne, bi ne bilo treba čakati na dobro voljo Njegove ekscelencije; palatinske straže, lovci, papeževi zvavi bi bili ohranili mir: in ako bi bili v Rimu, kakor so zdaj, pripravljeni štirje tolovaji (maskalzoni) delati nepokoj, bi se ne bili prederznili čerhniti, in Rimljani bili bi se veselili naj slovesnišega opravila; ali sedaj imamo

zagotovila, ki pravijo: Sveti Oče, bodite lepo zaperti notri v najznotranjših kotih; gorje pa, če se pokažete! Razgrajavski vitezi bi utegnili storiti, kar je njih rokodelstvo, in Vi bi bili odgovorni pred celo Evropo za vse hudo, ki bi od tod izviralo. Tako smo popolnoma zagotovljeni. Celó liberalni časniki so enih misli v gnanju „pretirane občutljivosti“ (strano puntiglo) Krispove. Tako in še več italijanski list. Kdor iz tega ne spozná, kako potrebna je katoliški Cerkvi papeževa samostojnost, neodvisnost ter lastna vlada, pa kako prazne so „liberalne zagotovila“, temu ni več pomagati, ne ozdraviš ga njegove žabične bolezni, če mu tudi s krampom na čelu pušša.

Iz Gorenjskega. (*Perva nova cerkev Marije naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca na Slovenskem. Mila prošnja do vsih udov te sprelepe bratovšine.* [Konec.]) Mislim, da družega velečastitega in prepoštovanega gospoda s tem tudi ne bom žalil (ker se ravnám edino le po reku: „Naj sveti vaša luč!“), če očitno povém, da obljubili so, kadar za svojo cerkev omislijo nove altarne svečnike, nekoliko dosedanjih darovati Davčarjem za ozališanje njihovega prihodnjega Marijnegu altarja. In ta blagi dobrotnik so slavno znani olepševalec ljubljanske Franciskanske cerkve, prečastiti gosp. gvardijan o. Salvator Pintar. (Bog daj, naj bi se tudi temu gospodu spolnile vse njihovo želje, ker so tako dobri.) *) Dalje je za novo Davško cerkev neka blaga duša na Cerk-ljanskem darovala potreben denar za novi kelih, katerega je dobro znani ljubljanski pásar gosp. Valentin Zadnikar ravno zgotovil, in sicer v sprelepi obliki. Kupa kelihova je namreč ozališana s tremi medalijoni, ki predstavljajo najsvetejše tri osebe: Jezusa, kot dobrega Pastirja z ovčico na ramah; Marijo, brez madeža spočeto, in sv. Jožefa. Stojalo kelihovo je nakičeno z znamenji Kristusovega terpljenja, pa tudi s šestimi pravmičnimi angeljskimi glavicami. Menim, da bodo Davčarji tega lepega cerkvenega orodja prav zelo veseli. — Poslednjič je darovala tudi neka spoštovana vdova iz Železnikov (L. P.) iz blagega namena, naj bi Marija sprosila njenemu rajnemu možu večni mir in pokoj v sv. raju, za napravo nove mašne obleke 50 goldinarjev. Toliko tedaj dozda Davška cerkev nekaj premore, nekaj pa ima zagotovljenega. Ali kaj je to v primeri z onim, česar nova cerkev vse potrebuje? Kje je vsaj en altar, akoravno je prostor vravnan za tri; kje njihova oprava; kje prižnica; kje vsaj še malo večji zvon; kje oprava za zakristijo in pa še dokaj družih reči, ki se pri cerkvi neogibno potrebujejo?

Dovolite toraj, prepoštovani udje sprelepe bratovšine „Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca“, da spregovoriti smem zdaj tudi Vam na serce kratke besede. Kolikokrat že smo brali v „Danici“ očitne zahvale, kako je Marija, Gospá presv. Jezusovega Serca, že v raznih potrebah in zadevah temu ali unemu na prav čudežni način pomagala. Mislimo pa, da oni osrečeni menda vendar niso bili le edino sami siromaki ali reveži, — marsikdo izmed njih je morebiti obilno blagoslovljen s časnimi blagrin in imetjem. Večna Beseda sama govorila je nekda, da ni dovolj klicati le: „Gospod! Gospod!“ — tudi Mariji same besede tam morebiti popolnoma ne zadostujejo, kjer one (besede namreč) tudi spremljane zamorejo biti z blagimi in milosernimi deli, kadar je taci del potreba. Kdo je tedaj Mariji, Gospej presv. Jezusovega Serca, kako zahvalo dolžan, ali kdor od Nje kako milost sprejeti želi, in to z milodari pospremiti uterpi: pri novi Davški cerkvi to lahko djanjsko

pokaže, naj si bo že (in sicer najbolje) z denarnimi pomočki, ali pa z rečmi, ki se za notranjo olepšavo cerkve potrebujejo. (Želeti bi bil poleg zgoraj povedanih reči tudi križev pot, kar bi bila velika dušna dobrota za take, ki ob nedeljah popoldan ne morejo iti zavoli velike daljave do duhovnijske cerkve k popoldanski službi Božji.) Milostljivi gosp. knezo-vladika dr. Jan. Kris. Pogačar, ko so bili zadnje poletje v Sorici na birmanju, so Davčarjam obljubili, da jim bodo prišli cerkev posvetiti, kadar bo s potrebno opravo preskerbljena. Pomagajte toraj, dobri in miloserni Slovenci vsih pokrajin, kolikor le morete, da se nova cerkev Marije presv. Jezusovega Serca tako hitro, ko je mogoče, s potrebnimi opravami preskerbi, in v Božjo službo vravná. Če po besedah sv. Bernarda namreč ni bilo nikoli slišati, da bi kdo ne bil uslišan, ki je Marijo česa zaupno prosil, bo ona takim še bolj milostna se skazala, ki bodo svoje prošnje z milodari podperali in posprem-ljevali.

Doneske v ta blagi namen upamo, bode blage volje sprejemalo vredništvo „Zgod. Danice“, ali tudi gospa Luiza Demšar-jeva, posestnica in c. kr. poštarica v Železnikih (Eisern in Oberkrain). Darovi bodo z naj bolj hvaležnim srcem sprejeti, in imena blagih darovalcev bodo o priliki razglašene, pa tudi v zgodovinske bukve Davške cerkve vpisane. Z Bogom in z Marijo!

R. P.

Popravek. V zadnjem dopisu namesto „s 25 stoti“, v 13. verstici od spodej, beri: „z 2 cent. in 25 libr.“

Iz Šmarjete, 24. sveč. Da ostane v „Danici“ za prihodnje čase spomin, kako smo obhajali mertvašnico za pokojnim našim sv. Očetom Pijem IX, naj omenim, da v soboto o zvonjenji delapusta smo djali v visoke line nad zvonove dolgo černo zastavo, ki je zares žalostno, rahlo se majala po zraku in je našo tužnost očitno naznanjala. Danes teden — v nedeljo — smo po zjutranji službi Božji molili žalostni del sv. roženkranca za dušo toliko ljubljenega sv. Očeta, ko je z velikim zvonom Jim v zadnjo uro zvonilo ali klenkalo. Ob 10. je bila slovesna služba Božja za srečno volitev novega namestnika Kristusovega. V ponedeljek, v torek in v sredo je po vsih cerkvah zvonilo, kakor je bilo ukazano po v. č. škofijstvu. Farna cerkev; kjer so bile mertvašnice, je bila po oknih černo pregernjena, kakor veliki petek, in sredi cerkve primeren mertvaški oder s tijaro. Pervi dan je bila polna cerkev pobožnih, ki so za dušo sv. Očeta molili. Za trdno upamo, da se vese-lijjo tam v nebesih pri Mariji Devici, katero so tukaj toliko častili, in da za nas vse Boga prosijo.

Iz Moravske doline. (*Žalostne in vesele slovesnosti + Piju XI, in Leonu XIII.*) Glas, da so sv. Oče Pij IX umerli, nas je zelo osupnil, zlasti zato, ker so novine poprejšnjih dni poročale, da se papež dobro počutijo, in skorej nismo mogli verjeti, da bi bila ta vest resnica. Pa škoda res, vresničila se je, in že v nedeljo, 10. svečana popoldne po keršanskem nauku, naznanil je veliki moravški zvon faranom to prežalostno novico. Ginljivo je bilo viditi, ko so ljudje, stopivši iz cerkve, vsi molili za večni mir in pokoj vsim priljubljenega sv. Očeta.

Ko je bilo po škofijakem listu naznanjeno, kako naj se opravljajo mertvašnice po Piju, in zapovedano, naj se vernim priporoči, da molijo za srečno in dobro izvolitev novega papeža, se je tudi to pri nas lepo iz-veršilo.

V nedeljo septvagezimo bilo je od 9—10 sv. Rešnje Telo izpostavljeno in veliko ljudstva zbiralo se je pred Najsvetejšim in pobožno molilo v določeni namen, za

*) Upamo, da so se, ker jih je Bog med tem k sebi poklical.

srečno izvolitev novega papeža. Ob 10 bilo je veliko duhovno opravilo, pri katerem je bilo nenavadno veliko ljudstva.

Drugi dan ob 7 so se pričele mertvašnice po Piju IX, bilje, velika črna maša. Cerkev je bila polna, kakor ob nedeljah, kar se je ponavljalo tudi v torek in sredo pri črni peti sv. maši za sv. Očeta. Pri lepo napravljenem katafalku, katerega je kinčala med drugim tujara, papeževa in škofovska palica in ključa, odpela se je „Liberia“ in odveza. Na Verhpolji je bila v sredo peta sv. maša; cerkev napolnjena. Tudi zvonovi so dopolnili svojo dolžnost, žalomilo so doneli po dolini farni, kakor tudi podružnični s raznih krajev.

Omeniti pa moram še pobožnost, ki se je pri nas opravljal v četrtek, 21. svečana, kar se morebiti drugej ni zgodilo in ktera je nekako vezala opravila po sv. Očetu s slovesnostjo pretečene nedelje 24. sveč. V četrtek obhajali smo v farni cerkvi pobožnost sv. Rešnjega Telesa, kar se godi tukaj dvakrat v letu. Nenavadno veliko ljudi je prišlo omenjeni dan v Cerkev in na stotine prejelo jih je sakrament sv. Rešnjega Telesa, ob enem pa tudi molilo za Pija IX in za izvolitev novega papeža.

Pa komaj mine cerkveno opravilo, že nam pribiti iz Ljubljane vesela novica: Že imamo papeža, Leona XIII; kardinal Pecci je izvoljen. Hitra zares in neverjetna se nam je zdela, ali drugi dan ni bilo več nobene dvoma, ker dunajski „Vaterland“ došel nam je rudeč obrobljen in je poterdil preveselo novico.

V nedeljo, 24. sveč., bo tedaj zahvala za to novo veliko milost. Pokati in streljati mora, to je bilo berž sklenjeno, in hitro je bil denar za smodnik skupaj. Za druge priprave zdel se je čas prekratek. Nek tergovce sproži misel, da naj bi se v Moravčah razsvetlilo, kakor se je razsvetljevalo o 50letnici Pijevega škofovstva lansko leto 3. rožnika. Nepričakovano se je to zgodilo: v nedeljo večer po Ave Mariji so bile Moravče krasno razsvetljene, kakor tudi Zaliloški grad.

O 1/2 5 zjutraj je že gromelo iz možnarjev na Verhpolji, kjer je bila o 1/2 6 zahvalna maša, med katero je pokalo, da je bilo veselje. Ob 9 pa začneta mogočni strel in glasni zvon vabiti f-rane v farno cerkev, kjer je bilo ob 10 veliko duhovno opravilo in se je zapela zahvalna pesem. Pogosto in terdo so pokali možnarji. Fantič, ki je med takimi slovesnostmi ališal počiti prvi možnar, je veselja zaklical: „tako je fletno, kakor v nebesih“. Stim pa slovesnost pri nas še ni bila dokončana. Kakor je bilo omenjeno, bila je zvečer razsvetljava. Ko odzvonil Ave-Marijo, zagromi iz možnarjev, zvonovi se oglašijo iz zvonika farnega in podružniških v prijetnem priterkavanju, luči in lučice vsakoverstne začenjajo migljati po oknih moravških, s hribov in gričev pa se zašvetijo brezštevilni kresovi, in gotovo ni preveč, ako pravim, da jih je bilo nad 100, kakor mi je pravil nekdo, ki jih je štel z griča, s katerega se daleč okoli vidi. Zares, veličasten in prelép pogled! In če kedaj, moglo se je v nedeljo večer reči: Lepa je moravška dolina! Ni je bilo biše, da bi ne bila razsvetlila po svoji moči, — in ne griča, kateremu bi ne bil verh svitel. Strel pa se je neprenehoma razlegal po dolini — ne le iz moravške vasi, ampak tudi od drugih krajev, zlasti z Verhpolja in Dobrave. Velika množica ljudi privrela je v Moravče gledat razsvetljavo, in ko je ponehalo veličastno zvonjenje pri farni cerkvi, zbralo se je pévk in pévcev brez števila na lepem prostoru pred farno cerkvijo in zapeli so papeževo himno, katero so večkrat ponavljali; vmes pa se je zapelo več pesem sv. Rešnjemu Telesu in Mariji na čast. Vsakteremu bralo se je že na obrazu veselje, in bil je ta večer res večer, katerega je Gospod naredil, večer

pravega, serčnega razveseljevanja. Med petjem so pokali možnarji neprenehoma. Ob 9 pa dvakrat zagromi iz vsih možnarjev zaporedoma in bilo je konec streljanja. Ljudje pa so šli v cerkev, ondi so zapeli lavretanske litanije z veliko navdušenostjo in molili za novega papeža Leona XIII, pa tudi za Pija IX. Zapela se je še enkrat papeževa pesem in nekaj Marijnih; potem pa so se razšli ljudje, resničnega in nedolžnega veselja vsi prevzeti, vsakteri na svoj dom.

Moravški farmani so s tim večerom pokazali, da, kakor so bili vedno vdani Piju IX, bodo tudi spoštovali, čistili in s sinovsko ljubeznijo ljubili, poslušali, vbogali novega sv. Očeta Leona XIII, ki naj jih nam Bog mnogo lét ohrani. Kl....r.

Razgled po svetu.

Rimsko. K dnevu papeževega kronanja bodi še opomnjeno, da vse dopoldne je sulo neznansko ljudstva v cerkev sv. Petra, ker zmeraj so še upali, da bo slovesnost občinska. Opoldan jih je bi o do 30.000 v cerkvi, ob eni pa množica celo neštevilna, veliko poslancev, nekteri iz Kvirinala (tedaj kraljevega osebstva), prvi Humbertov adjutant, tuji poslanci kraljevega dvora. Želeli so viditi papeža, prejeti blagoslov; toda o 1/2 1 so pričele kočije kardinalov in rimskih knezov odhajati, in razumeli so, da: kronanje je že minulo. Zabvali se imajo „laškim zagotovitom“!!

Coet in sad zveste molitre.

Prošnja.

Ker združena molitev veliko pomaga, zato prosim podpisana vse ude bratovšine „Gospé presv. Jezusovega Serca“; pritecite z molitvijo moji prošnji v pomoč, da se ozdravi moj sorodnik od neznane, težko ozdravljive bolezni. Kadar ozdravi, se oznani v „Zg. Danici“, da se Mariji Devici po svetu slava prepeva.

M...e, v Isti.

Antona E.....r.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec sušec.

I. Glavni namen: Vsesplošno poboljšanje katoličanov, srečen nastop novega papeža, in zmaga sv. Cerkve — posebej še, da bi se rusko-turške zadeve obrnile v prid katoličanstvu.

II. Posebni nameni:

13. sušca. Sv. Evfrazija. Priporoč.: Keršanska domača izreja otrok. Dar zatajevanja pri mladini, posebno šolski. Dušne potrebe vsih slovenskih družin.

14. Sv. Matilda. Priporoč.: Cerkev na Badenskem. Vredna velikonočna spoved. Vse razne družbe na Slovenskem, da bi delale v katoliškem duhu.

15. Spomin Krist. sulice in žebljiv. Priporoč.: Odvernjenje nehvaležnosti do Jezusovega Serca. Skerbi katoliških družin. Spreobrnjenje po zanikarnem branji spačenih.

16. Sa. Hilarij in Tacijan. Priporoč.: Razširjanje sv. Cerkve na severu. Vsi samo v mislih priporočeni. Študentje slabejših zmožnost.

17. Sv. Jedert. Priporoč.: Obvarovanje zimskih poljskih sétev. Vsa ženska mladina. Otroci za 1. sv. Obhajilo in spoved.

Listek za raznoterosti.

Program besedi, katero so napravili Alojzniki v čast milostnemu, prevzvišenemu gospodu knezoškofu Janezu Krizostomu dné 5. sušca 1878. I. del: 1. Simfonija Br. II. del I. Za 4 roke na glasoviru zl. Jož. Haydn; 2. Častitke mil. g. knezoškofu, sp. Fr. Krek. Alojznik. Deklam.; 3. Pozdrav mil. g. knezoškofu, mešani zbor po vglasbi Mehulovi; 4. La pauvre Fille, sp. Soumel. Deklamacija; 5. „Integer vitae“. Oda Horacijeva. Za mešan zbor vglasbil J. Flemming; 6. Canzone VIII. spisal Petrarca. Deklamacija; 7. Po jezeru bliz Triglava. Fantazija za glasovir, zl. Ant. Foerster. — II. del: 8. Der Traum des Judas Iskariot, sp. Klopstock. Deklam.; 9. Ruhethali. Mešan zbor, vglasbil F. Mendelssohn. Bartholdy; 10. „Αἰδομένη καὶ Ἐκπνοῶ“, iz Homera. Deklamacija; 11. Domačinke. Narodne pesmi za 3 gosli in glasovir, zl. Ant. Foerster; 12. Ecloga IV, spisal Virgilius. Deklamacija; 13. Domovini. Samospiev in zbor glasovirom zl. A. Jelen; 14. Simfonija. Br. II. Finale. Za 4 roke na glasoviru zl. Jož. Haydn.

Iz novega mesta. Kanonik sen. koleg. kapitelna v Rudolfovem, okrajni šolski nadzornik, bivši vodja norm. šol v Ljubljani, gosp. Karol Legat, je po 10dnevni bolezni umrl v 65. letu svojega življenja, 5. sušca zvečer ob 6. Pokop je 8. sušca dopoldne ob 9. Novomeški prečast. kapitel ranjcega v molitvah priporočuje. R. I. P.

Iz Gorenjskega, 23. sveč. (Mesec sv. Jožefa.) Gotovo šteje cenjena „Zg. Danica“ med svojimi spoštovanimi bralci ne le onogo takih, ki vedo, da vneti častilci sv. Jožefa, tega slavnega svetnika in ženina Marijnega, v mescu sušcu vsak dan s kakim posebnim počenjem odlikujejo, ampak tudi take, ki to sami v djani spolnujejo. (Pisavec teh verstic pozná v svojem obbližju gorečega gosp. dušnega pastirja, ki so lansko leto to češenje s svojimi farani menda skoz celi mesec vsaki dan javno v cerkvi opravljali.) Prihodnji petek (Je bilo po nepriliki zakasnjeno. Vr.) se prične mesec sušec (marcij). Morebiti bo „Danica“ že po kom drugem svoje častite bralce na to lepo opravilo opomnila; včasih se pa v naglici in v gnječi opravi na marsikaj pozabi; toraj naj blagovoli slavno vredništvo te kratke verstice kot opomba za častilce sv. Jožefa vverstiti v prihodnji list. V počenjenje sv. Jožefa služijo posebno dobre šmarnične bukve l. 1867 od r. g. Škofica (naslov: Sv. Jožef, naš varh in pomočnik v življenju in ob smerti); naše cenjene slovenske pisatelje pa naj zavernemo tudi na kaj pripravne bukvice: „Märzveilchen. Ein Betrachtung und Erbauungsbuch für die Verehrer des heil. Josef zur Feier des Monats März. Von Dr. Josef Deckert, Pfarrer in Weinhaus bei Wien“, katere bi se poslovenjene mnogim častilcem sv. Jožefa gotovo zelo priljubile. J. A. L.

Drobne čertice iz Pijevega življenja. O priliki neke 50letnice sv. Očeta pride neki francosk škof z obilnim številom katoličanov čestitat Piju IX in prinese jim raznih in dragocenih daril. Z očetovsko ljubeznijo sprejmejo sv. Oče daljne romarje ter ogledujejo radostno na mizi razstavljene darila. Potem rečejo: z veseljem sprejemem vaše darila, ker mi kažejo vašo sinovsko ljubezen do mene; vendar pa ne najdem med vsemi darovi tistega, kateri bi mi bil najljubši, namreč: „par nog“. (Vaim je znano, da so Pij imeli bolne noge.)

Francosk mladenec je imel hude bolečine v desni nogi, na katero ni mogel kar nič stopiti. Enako evangelijski ženi, ki se je želela dotakniti Jezusovega obla-

čila, da bi ozdravela, se vname tudi v tem mladenču živa vera in terdno zaupanje, da bi gotovo ozdravel na nagi, ako bi mogel dobiti kako nogovico Pija IX in jo obuti na bolno nogo. Prizadeva si, da bi po prijateljih ali kakor si bodi dosegel svoj namen; res se mu je posrečilo, da mu je neki strežaj podelil staro nogovico sv. Očeta, katero poln zaupanja obuje nemudoma in kakor je pričakoval, tako se je tudi zgodilo; mladenec je namreč ta hip ozdravel. Poln veselja se podá drugi dan k sv. Očetu, jim razodene ves dogodek, ter se jim prav ginljivo zahvaljuje za dobljeno zdravje. Smehljaje mu odvernejo sv. Oče: „Kako je to, da ste vi precej ozdraveli, ko ste imeli tisto nogovico le nekaj trenutkov na nogi, — nasproti sem pa jaz ravno tisto nogovico vsak dan od jutra do večera imel na nogi in vendar ne morem ozdraveti.“

Malo časa pred smertjo nepozabljivega Pija je domači zdravnik naznanil za potrebno, da jim mora neko zdravilo z orodjem (operacijo) na nogi doveršiti, da se s tem odverne še hujši bolezen. Pij se podveržejo sklepu zdravnikovemu, ki začne z nožem in bodalom brez milosti rezati na ranjeni nogi. Sv. Oče mirno prenašajo najhujše bolečine, ne tožijo, ne skrivijo obličja. Po končani operaciji vpraša zdravnik: Je li vaša Svetost občutila hude bolečine? Pij odvernejo šalivo: „Vi ste mi več zvezd pokazali, kakor pater Secchi.“ (Ta jezuitovski pater, kakor je znano, je sloveč zvezdoznanec, astronom, ki se vedno peča z zvezdoznanstvom, druge podučuje v tem znanstvu, nove zvezde večkrat najde — zvezde kaže. *)

Pokora za bogoskrunstvo. Preteklo jesen je bilo na kolodvor v Korneuburgu prišlo kerdelo božjepotnikov. Vradniki na kolodvoru so se prederznili zasramovati božjepotni križ in so zahtevali od romarjev zanj plačo, ako ga hočejo seboj vzeti. Na to nesramnost se je v prvo tožilo pri sodniji, pa niso nič opravili; najberže toživci, priprosti kmetje, niso vedili prave poti. Ko je pa železnično vodstvo zvedilo, kaj se je zgodilo, tega pohujšanja — po pravici — ni sprejelo za šalo. Zadeti vradniki so si nakopali naj ojstrejši posvarilo, razun tega pa jim je bilo zažugano, da bodo kar pri ti priči ob službo, ako ta reč pride pred sodnijo v obravnavo. — Vradniki so nato hodili k kmetom in so lepo ponižno prosili, da naj te reči nikar naprej ne ženejo, ker bi kakor družinski očetje bili v uboštvo pahnjeni. — Za prihodnje si bodo uni „gospodje bogoskrunci“ ne mara za ušesa zapisali, kako se je treba tudi do križa in do romarjev obnašati.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Jakob Lempelj je postal provizor v Pišecih; č. g. Juri Purgaj je prestavljen za kaplana k sv. Jugerti na Pohorji; č. g. Ferdinand Ramor, bivši profesor na Celjski gimnaziji in sedanji župnik v Pišecih, je 28. sveč. t. l. umrl. R. I. P. — Razpisani ste fari: sv. Urbana pri Ptujem do 10. aprila, in Pišce do 13. aprila t. l.

Darovi prihodnjič.

Pogovori s gg. dopisovalci.

G. — k. v M.: Dost. ravno še prav došli; iskrena hvala! Drugo, kar Bog dá! —

*) Umrli je ravno te dni, kakor je sam napovedoval, da pojde kmali za Pijem IX.